

La tranquil·litat de consciència té el perill de fer-nos insensibles al sofriment humà

Dv, 12/07/2019 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XV de durant l'any. Cicle C

Barcelona, 14 de juliol de 2019

La paràbola del Bon Samarità li va sortir a Jesús del cor perquè caminava per Galilea molt atent als pobres i malalts que veia arrecerats en els marges dels camins.

Què volia Jesús? **Volia ensenyar a tots a caminar per la vida amb compassió**, però pensava sobretot en els dirigents religiosos. En el marge d'un camí perillós hi ha un home assaltat i robat que ha estat abandonat mig mort. Afortunadament, pel mateix camí arriben un sacerdot i després un levita. L'un i l'altre pertanyen al món oficial del Temple. Són persones piadoses. Sens dubte s'apiadaran de l'home robat i malferit. Però no és així.

En veure el ferit, els dos tanquen els ulls i el cor. Per ells és com si aquell pobre home no existís: donen una volta i passen de llarg sense ni aturar-se. Ocupats en la seva pietat i culte a Déu, segueixen el seu camí. La seva preocupació no són els que pateixen.

A l'horitzó, hi apareix un tercer viatger: no és sacerdot ni levita, no ve del temple ni pertany al poble elegit, és un menyspreable samarità, d'ell es pot esperar el pitjor. Però, **en veure l'home malferit se li commouen les entranyes.** No passa de llarg. S'apropa i fa tot el que pot: desinfecta les ferides, les cura i les embena. Després amb la seva cavalcadura el porta fins a l'hostal. Allà el cuida i procura que el segueixin atinent

Difícilment es pot imaginar una crítica i una crida més incisiva de Jesús als seus

seguidors i, de manera ben directa, als dirigents religiosos. No n'hi ha prou que a l'Església hi hagi institucions, organismes i persones que estiguin a prop dels que pateixen. **És tota l'Església la que ha d'aparèixer públicament com la institució més sensible i més compromesa amb els que pateixen física i moralment.**

Si a l'Església no se li commouen les entranyes davant els ferits de les cunetes, el que faci i el que digui serà pràcticament irrellevant. En concret, és la compassió l'únic que pot fer a la Jerarquia més humana i més creïble. I a nosaltres també.

Insistim i resumim: Què és el que la paràbola en sí ens vol ensenyar? Està més que clar: el sacerdot baixava, o sigui, venia del Temple de Jerusalem.

El que la paràbola ens diu és que tant el capellà com l'aprenent de capellà, els oficials del culte religiós, no relacionen ni uneixen la "religió" amb la "misericòrdia". I, a més, són responsables i culpables d'aquesta gran dissociació. Per què? Perquè tant l'un com l'altre van veure l'home malferit i mig mort però **van donar l'esquena a la situació per desentendre's del dolor del pobre ferit i robat.** Ells se sentien tranquils en la seva consciència amb l'observança de l'estrictament sagrat: ells venien del Temple!

En última instància el que la paràbola ens ensenya és que **la tranquil·litat de consciència que proporciona el culte sagrat - anar a missa, per exemple - té l'enorme perill de fer-nos insensibles al sofriment humà.** Cecs, sords i muts davant les sofrències humanes. Per desgràcia, això es confirma amb l'experiència molt més del que segurament imaginem. Com si el fet d'anar a missa ens dispensés de solidaritzar-nos amb els que s'ho passen malament.

És aquest el nostre cas? És aquesta la nostra conducta? Desentendre'ns, per sistema, dels que s'ho passem malament?

Formular certes preguntes pot resultar francament perillós. Per què? Perquè ens arisquem a rebre una resposta que contradigui els nostres interessos egoistes. Una resposta que nosaltres no estem disposats ni a escoltar ni, menys encara, a acceptar.